

ANY III - NÚM. 100
22 D'OCTUBRE DE 1925
PREU DE SUBSCRIPCIÓ:
UN TRIMESTRE 2'50

EL BORINOT

Setmanari il·lustrat
20 cms.

LA CORRESP.^a A
L'ADMINISTRACIÓ:
ANGELS, 22 I 24
BARCELONA

EN EL CENTENAR

— El trobo envellit, Sr. Borinot!
— Ja ho veu. Cent setmanes només i tothom diria cent anys. L'Anastàsia, la sogra, em fa posar cabells blancs.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Un marit que no sabia de què anava o la tragèdia d'un ruc que va matar dues vaques

per Joaquim Penina

Sentimental comèdia començada amb dolceses i acabada amb amargors o viceversa, en un acte i dos quadros. Personatges:

El marit, de nom Sr. Esteve.
L'esposa del Sr. Esteve: Senyora Raimunda.

El cosí del Sr. Esteve, el masover gran: Sr. Bonafé.

Els de fora (masovers, porcaters, vaquers, criats, etc., en nombre d'onze o dotze).

El marit entra a sa casa (una granja del poble senyorial) després de deu dies d'absència i la primera cosa que veu, després de la seva dona, és una gran taula parada amb estovallades violades, extraordinàriament guarnida amb menjars, vins, cigars, flors, serrellets, etc., etc.

El marit (tot besant la seva dona i amb estranyesa).—Raimunda, què és tot això? Que hem tret la grossa, potser?

L'esposa.—No maridet meu. El que ha passat és per a mi més gros que la mateixa grossa.

El marit.—No t'entenc.

L'esposa.—Ja ho entendràs, no trigarà gaire.

El marit.—Però digues. Què ha succeït? Hem heretat alguna cosa d'importància? o... és que aprofites la meua absència per malgastar els quartos?...
L'esposa (donant-li amb la mà un delicat copet a la cara).—Ca!... Val més que totes les herències. No t'ho imaginaries mai, Esteve. Oh, quan ho sàpigues!...

El marit.—Però, dona, digues-m'ho! Em faràs enfadar!

L'esposa.—Mira, primerament mengem i celebrem-ho, perquè després...

El marit (interrompent).—Què vols dir "després"?...

L'esposa.—Vull dir que després... En aquell instant, uns sorolls estranys que surten de fora, prop la porta, trenquen el diàleg. Sembla talment que hagi arribat una turbamulta.

Es tota la "troupe" de masovers, porcaters, vaquers, criats, etc., de la granja, que truquen a la porta.

El marit (cada vegada més estranyat).—Què és aquest enrenou?

L'esposa (tatxajant).—Bo, ja seran aquí... Jo que només els havia dit que vinguessin a postres!...

El marit.—Però que t'has tornat boja, que has fet venir el "cuartel" del poble?...

L'esposa.—No és cap "cuartel", Esteve. Són els nostres homes. Veuràs, també n'han de participar, pobrets!

El marit.—Participar?... De què?... L'esposa.—Home, de... ja t'he dit que t'ho diré després.

A la porta de la granja, els de fora tornen a trucar, mentre una colla de veus acompassades criden desesperades: "Senyor Esteve, per molts anys!... Obrin's que ja està bo... ja menja civada!..."

El marit.—Que ja esteu bo, diuen?... Que ja menjo?... Mare de Déu! Estic veient que, d'aquesta fet, em torno boig. Si ho arribo a saber, resto a la ciutat, malvinatge!...

Raimunda, què volen dir aquells brètols que jo ja esteu bo, si mai no he estat malalt?...

Els de fora.—Senyora Raimunda!... venim a postres!...

L'esposa.—No en facis cas, Esteve, és que...

El marit (interrompent).—Què vols dir amb tants "és que" "és que"? No sé què significa tant de misteri. O em dius, ara mateix la pura veritat sense embrols, o les cadieres volaran per l'aire.

L'esposa (amb tranquil·litat).—Bé, no t'enfadis per tan poca cosa. Primer deixam'anar a obrir-los, pobrets!

El marit (empimpat de la tranquil·litat de la seva muller).—Primer em

dius què significa tota aquesta parada de la taula i l'enrenou de fora, si no, aquests pocasoltes no entraran i rebran per tu...

L'esposa.—Sí, home, sí. Sembla estrany que no ho entenguis. Que no t'ho ha dit el teu cosí?

El marit (enèrgicament).—No m'ha dit res perquè... encara no m'ha vist ni sap que hagi arribat.

L'esposa.—Jo em creia que sí, i per això feia l'orni. Ja t'ho diré, doncs.

El marit (nerviós).—Vinga, de pressa. Ja tenies d'haver-ho abocat tot.

Els de fora (impacients).—Que no obriu?... Saltarem per la finestra... Ens corre una rata pel ventrell... tenim ga...na...a!

El marit.—Calleu, brètols! Ja us esperareu, si voleu!

Els de fora (amb veu baixa).—Callem, nois, si no la propina correrà alta.

L'esposa.—Sí, home... saps l'"assaltamonts"? El nostre ruc malalt?

El marit.—L'han robat, potser.

L'esposa.—No home, no. Te'n recordes que fa alguns dies que encara estava tot sec i escanyolit a punt de morir, sense que apenes mengés gens d'erba?

El marit.—Efectivament, només menjava sopes de farinetes...

L'esposa.—Doncs ara, tot d'un plegat, s'ha posat bo. No pots figurar-te quina fou la nostra sorpresa de l'altre dia en anar a l'estable i veure'l com amb tota tranquil·litat i amb el seu propi morro, tot i no tenir-hi cap dent, es menjava i rosegava la civadeta dels ruquins petits que tenia al seu costat indefensos...

El marit (admirat).—Què em dius, ara; Es cert? Noia, això cal celebrar-ho!...

L'esposa.—Sí és cert, preguntes?... Oh! I el veïssis ara, sembla tot un altre. Eixerit, tot grassot, de carriallera, marcant de panxa i amb la pell lluenta com enllustrada, sense que en tot el seu cos se li marqui ni el més petit osset... A més tira ja sol del carro com un desesperat i això que abans no podia portar ni un petit feixet de llenya.

Es clar, tant temps de fer el gandulot!...

El marit.—Noia, em deixes parat. I on el teniu ara?

L'esposa.—L'hem posat al departament d'aquelles dues vaques perquè després els nois li rentaran l'estable.

El marit.—Ben fet, noia. Ets una esposa ideal! Anem a veure'l?

L'esposa (satisfeta del bon efecte que al seu marit ha causat la nova).—Ja hi anirem després, Esteve. Ara dinem, si no ho trobarem tot fred.

El marit (tot còfoi que aquell ruc que ja donava per mort hagués reviscolat tan sobtadament).—Sí, noia, tens raó. Primerament escalfem l'estómac. Ah! Cridem aquells nois, ara; nois, nois... ja podedu entrar.

Què espereu?... Vinga, que s'ha de celebrar aquest esdeveniment.

Els de fora.—Molt bé, senyor Esteve, però no podem. Està tancat...

El marit.—Es veritat!... Tu, Raimunda, ves a obrir-los.

La Raimunda va a obrir-los, i entren tot apinyats, i rodejen seguidament el senyor Esteve, que ja està assegut al cap de taula amb el tovalló posat.

Mas., porc., vaq., criats, etc. (Mentre els uns donen algun copet de bona amistat a l'esquena del senyor Esteve, d'altres, més pràctics, miren com estan les capses dels havans i del xampany).—Apa, senyor Esteve, enhorabona!... Veies com tira l'"assaltamonts", no sembla el mateix, pobret!...

El Sr. Esteve.—No parlem tant i mengem, que ja és hora... Bevem i celebrem l'esdeveniment, nois...

Mas., porc., vaq., criats, etc. (tots a la una).—Visca el senyor Esteve!... Visca la senyora Raimunda!... Viscaaa!...

El Sr. Esteve i la seva esposa (satisfets).—Gràcies, gràcies, xicotets... Tots s'asseuen i al mig d'una cridària infernal, s'escorxen els pollastres, conills, es destapen ampelles de xampany, tot encenent-se els pocs "puros" que restaven del primer assalt.

Abunda l'alegria. El senyor Esteve no es pot bellugar de tip i satisfet.

El senyor Esteve.—Un vermut així em convidaria cada dia per a fer-me venir gana i poder reviscolar com l'"assaltamonts"...

Mas., porc., vaq., criats, etc. (sense poder dir fava).—Oi que sí, senyor Esteve?

El Sr. Esteve.—Au, xicotets, avui sí que heu ben tret el ventre de pena, tanmateix!...

Mas., porc., vaq., criats, etc. (que estan mig pitimes).—Oi, que hi tornarem demà, senyor Esteve?

El Sr. Esteve.—Ah! això preguntau a la dona...

La Sra. Raimunda.—I ara! Què us heu cregut!... Un dia, bé; però més... això rai si l'Esteve paga...

El Sr. Esteve.—Prou! Ara anem a fer una visita al nostre homenatjat.

Tots plegats, aguantant-se com poden, se'n van a l'estable de les vaques on hi ha l'"assaltamonts", el qual rep els visitants donant mostres de la seva habilitat de bon guitzador.

A l'estable, als peus del ruc, jauen les dues vaques, mortes a causa d'una forta sèrie de carícies d'aquella bèstia que continuament i amb gran desesperació, juga amb els seus peus de ferro.

El Sr. Esteve (espantat).—Què és això? Què li passa, a aquesta bèstia...

La Sra. Raimunda (descobrint les dues vaques).—Ai, Esteve!... Les dues vaques, mortes!...

El Sr. Esteve (que a causa de l'alcohol, veu tres o quatre senyores Raimundes).—Què dius, pocasolta!... Em sembla que no estàs bona...

La Sra. Raimunda.—Sí, sí, totes dues plenes de sang! Les cosses de l'"assaltamonts" les han mortes!

Bonafé (acostant-se al ruc amb les mans a la cara).—Xóoo!... tita... xóoo...

El Sr. Esteve (desesperat).—Però, què significa això?...

L'esposa (plorant).—Oh! Mas., porc., vaq., etc.—Horror... horror...

El Sr. Esteve (calmant-se i adreçant-se al seu cosí).—Com és que el nostre "assaltamonts" està tan exaltat?

Bonafé.—Es deu haver atipat massa, Esteve. Es clar, la falta de costum.

El Sr. Esteve.—Atipat... de què?

La Sra. Raimunda (interrompent).—Bé, home, no t'enfadis per tan poca cosa. Es que el ruc està content de tan bo...

El Sr. Esteve.—Si però ja ho veus, la guarició d'un rucot escanyolit que no servirà per res més que per donar cosses, ens costa les dues úniques i millors vaques de la nostra granja. (Plorant). En aquest món ja no em resta més que tu...

els tres galls dindis, quatre porcs... vuit someres... els ruquins i aquest ase doblement vaquicida...

Els mas., porc., vaq., criats, etc. (rient com boigs).—Cla-cla-cla...

El Sr. Esteve (posant-se les mans al cap i mirant-los nerviosament).—Calleu, imbècils... si no, us acomiadotots...

En aquell mateix moment, se sent un soroll fenomenal com el tro esgarifós d'una bomba homicida. Tothom, sense gosar mirar les causes, es contempla mútuament amb esparadient i cara de misteri. Tots ells resten xops d'una substància verdosa i estranya.

El Sr. Esteve (reanimant-se).—Raimunda, mira què ha estat això. Em sembla que ha sortit del nostre darrerera.

La Sra. Raimunda (tremolant).—Bonafé, mira-ho tu, que ets tan valent.

Bonafé (més mort que viu).—Que ho

miri l'Esteve que és l'amo. Jo no em moc!...

El Sr. Esteve.—Covard!... Tu ets qui vols portar el timó d'una casa?... Vés... ja hi miraré jo!

El senyor Esteve es gira i veu desesperat, que sobre les vaques hi ha el pobre "assaltamonts" rebenat, víctima d'un fort mal de ventre.

El Sr. Esteve (més que sorprès).—Una desgràcia darrera l'altra. Això és horrible. El meu ruc més apreciat que després de tants anys sense menjar res de verd ara ja torna a menjar civada amb el seu propi morro!... Es insuportable, això, Raimunda!

La Sra. Raimunda (sommiquejant i tapant-se la cara).—Oh!...

Mas., porc., vaq., criats, etc.—Ah!... La Sra. Raimunda es separa dels altres, s'atansa a les despulles del pobre ruc i, esglaiada, veu que el que hi havia a la menjadora i en el morro de l'"assaltamonts" era precisament joliver i no civadeta tendre com es creia tothom.

La Sra. Raimunda (trencant el silenci i adreçant-se al seu espòs).—Fatal equivocació, marit meu!... El pobre "assaltamonts" s'ha fet un tip tan gran de joliver que li ha ocasionat, primer un atac de desesperació a les potes i... després una terrible i dolorosa mort...

—...jij...!!!

—...jij...!!!

—...jij...!!!

—...jij...!!!

—...jij...!!!

—...jij...!!!

—...jij...!!!

—...jij...!!!

—...jij...!!!

—...jij...!!!

—...jij...!!!

—...jij...!!!

—...jij...!!!

—...jij...!!!

—...jij...!!!

—...jij...!!!

—...jij...!!!

—...jij...!!!

—...jij...!!!

—...jij...!!!

—...jij...!!!

—...jij...!!!

—...jij...!!!

—...jij...!!!

—...jij...!!!

—...jij...!!!

—...jij...!!!

—...jij...!!!

—...jij...!!!

—...jij...!!!

—...jij...!!!

—...jij...!!!

Flor de cançoner

(D'un Cançoner del segle XVI)

ELL

No hi ha al món major dolor ni més igual que'l morir com del que és ferit d'amor i no's gosa descobrir.

Dos mil pensaments el maten amb dolor més desigual, dos mil combats lo combaten tostemps cobrint lo seu mal; no hi ha al món mal pitjor ni més tan fort de sofrir com del que és ferit d'amor i no's gosa descobrir. La vida porta aborrida pensant en la que tant ama, desitjant perdre la vida per no danyar-li la fama; no pot ser major temor quan bé es vulla discernir com del que és ferit d'amor i no's gosa descobrir.

El cor té mig travessat ferit de dos mil llançades sens poder ésser curat sinó per qui són donades; no hi ha ningun mal pitjor vent que no'l poden guarir com del que és ferit d'amor i no's gosa descobrir.

ELLA

Aqueix jove curt de cos dàuli a rosegat un os.

Rosegat perquè s'estire i més estirat se mire, de açò que li dic no s'ire, i si's vol mostrar airós dàuli a rosegat un os.

Rosegat en sofrir burletes i passar-ho en parauletes sinó mude d'amorettes, i si vol ser enutjós dàuli a rosegat un os.

Lo que jo dic que rosegue és que d'amor no renegue mes que suplicant li pregue que lo faci venturós; dàuli a rosegat un os.

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

CARRER DE FERNANDO
24 i 26. Sastre, Mod. i Camiseria.—BAS i TARRIDA
33. Ganiveteria.—AMERICAN MACHINE.
34. Institut Musical.—Acadèmia Ardevol.

CARRER CORTS CATALANES
451. Inst. elèct. aigua i gas.—RAFAEL SALA.
614. Pelletaria.—"LE RENARD".

CARRER CLARIS
102. Blan Catalunya.—J. LOPEZ LLAUDER.

CARRER DE TALLERS
72. Ceràmica i rajoles.—CASIMIR VICENS.

CARRER MUNTANER
65. Ribas i Ferrer. B. Regina Novel·les escollides

CARRER COMTE ASALTO
15. Mobles a plaços i comptat.—JOSEF MACIÀ.

CARRER BOTERS
4. F. MONFALCÓN. Tapissos pintats i oleografies.

CARRER DEL CALL
1. C. FONT. Mantons Manilla i Mantellines.
9. Llaneria i Sederia.—CASA PUIG.
88. pral. J. COSTA.—Antiguitats d'art.

CARRER DEL PI
13. 2°. SASTRE.—L. MIR.

CARRER DE SANT PAU
3. Camiseria del Liceo.—JOAN VALLVÉ.

CARRER BALMES
126. RADIO-ELECTRIC Manufacturers.

RAMBLA DE CATALUNYA
15. Pelletaria "La Siberia".—J. TICÓ.
20. Perruqueria.—J. MAYMÓ.
94. LA ARTÍSTICA.—Brodats i Confeccions.
124. Instal. bones i barates.—Barnadas i Espinet.

CARRER DE LA BOQUERIA
36 i 38. Camiseria.—RODRIGUEZ & FERRER.

CARRER CORRIBIA
2 i r. Lligues i Tirants CATALONIA.

CARRER VILA-VILÀ
66. Palla i Alfals JOSEP CATALA.

CARRER PORTAFERRISSA
22. Ganiveteria i perfumeria.—VDA. DUCHEIN
25. Camiseria A. DE B. CORNELLÀ.

CARRER ARIBAU
29 i 31. Perruqueria ENRIC SORIGUE

CARRER FONTANELLA
18. Art. Fotogràfics i Radio.—PÉREZ i SÁBAT.

CARRER JOVELLANOS
4. Art. Fot. i treballs de Laboratori.—E. PICAZO

RONDA SANT ANTONI
60. OLLA EXPRESS.—Detalls a Import Acar.

CARRER SALMERÓN
140. Articles fot. i radio.—V. CALDÉS ARÓS.
193. Llamp. Elect. i radio.—RAMON RABASA.

DIAGONAL
460. "Radio Iris".—J. B. MODELELL.

Establiments
MARAGALL
Petritxol, 3 i 5
BARCELONA

RAMON SUNYER
JOIER

Corts Catalanes, n.º 643
Telèfon 818-S. P.—BARCELONA

FREIXENET
SANT SADURNÍ DE NOYA

ÉS EL MILLOR XAMPANY

APARELLS I ACCESSORIS
PER A LA

RADIO TELEFONIA

DE LES MILLORS MARQUES

Venda al major i detall

Carrer Canuda, 45 i 47

BARCELONA

DIPÓSIT DE MATERIAL ELÈCTRIC

JOSEP CLAVELL

Solingen-Paris-Barcelona

(Casa fundada per R. ROCA)

JOSEP ROCA

Navalles i Màquines d'afaitar

assegurades

Ganiveteria — Tocador

Taller d'esmolat tota mena d'eines

PLAÇA DEL PI, n.º 3

FOTOGRAVATS

TRICROMIAS—AUTOTIPIAS

F. CARRERAS CANDI

NARRACIONS
MONTSERRATINES

CONTÉ ENTRE ALTRES:

La roca del Gegant encantat - Lo senyal del Cap de Mort - Lo Cavall Bernat - Lo Vall-Mal - Lo drama de Sant Miquel - Lo fals ermità de Montserrat - Lo bandoler de Montserrat.

Vol. de 400 pàgs. il·lustrat amb 35 gravats

IMPRENTA ALTÈS

Angels, 22 i 24

Preu: 2 pessetes

Oficina de còpies CASA RENÉ

Reproduccions - Treballs en català - Rapiditat, bon esment i economia

CARRER DE MONTSIÓ, 18, TELÈFON 4525-A - BARCELONA

PARAIGÜES :: OMBREL·LES
VANOS
BASTONS

J. CARDÚS

PORTAFERRISA, 10

BARCELONA

Dolços, dolços, dolços fins
per llepar-vos-hi els deu dits.
La casa més llaminera
la Casa Esteve Riera.

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser

Pa de luxe
RAMBLA DE CANALETES 9111.

TELÈFON A 2766.

CARRER DE MALLORCA 5071 5097

TELÈFON G. 2.

BARCELONA

LLÀTZER
DE TORMES

el clàssic de l'humor
demanu-lo
a totes les llibreries

2 PESSETES

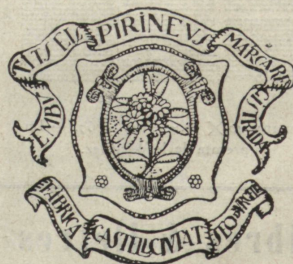
IGNASI FOLCH I TORRES

UNA DONA

NOVEL·LA CONTEMPORÀNIA

A TOTES LES LLIBRERIES

PREU: 3'50 PTES.

TELÈFON A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.

Demanu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quíngles i Escaler

Castellciutat

(Seu d'Urgell)